

Fericirea se conjugă la timpul trecut

07

pe tine te

Fericirea se conjugă la timpul trecut
Nu știi când vine, când pleacă
Arareori o simți când s-a petrecut
Ai vrea s-o iei în brațe,
S-o simți uitându-te în ochii ei
Ca la o iubită așteptată îndelung
Nu ca la o nimfă-n așternut,
Fericirea se conjugă la timpul trecut
Aripa ei fină zboară prin tine neîntrerupt
Doar uneori o simți, numai după ce-a trecut
Îi simți aerul prin vene
Cum respiră de la inimă la gând
Și-nvață pulsul pe de rost
Că întotdeauna era, a fost,
Fericirea se conjugă la timpul trecut
Și n-are culoare când te străbate
Curge pe dinlăuntru fără s-o simți
De parcă ar trece printr-o inimă străină
Și-ar bate într-o altă rădăcină,
Fără contur, fără chip, fără nimic
Poate părea nălucă sau abur de a fi,
Fericirea se conjugă la timpul trecut
Când fără să știi ea te-a avut
Iar tu ții minte lumina ei neabătută
Din care ai mușcat până te-a durut

Era prezent, era înalt și n-ai știut
În același timp îți ia și îți dă tot
Ca și inconștiența de la început,
Fericirea se conjugă la timpul trecut
Altfel lumea de mult s-ar fi pierdut
În amănuntul de a ști când se petrece
De a n-o mai lăsa vreodată ca să plece
Și n-ar mai fi știut ce înseamnă suferința
Iar fără ea, bunătatea, mila și căința
Dar mai ales poezia și credința,
Fericirea se conjugă la timpul trecut.
Ca o femeie, ca un gând tăcut
Ca un tărâm frumos, nepetrecut
De rugăciuni, de inimi, de cuvinte
Ca o amintire care e mereu în minte
Ca verbe fragile, delicate, prezente
Cu toate orgoliile noastre absente.

Fericirea se conjugă la timpul trecut.

Sâmbătă, 14 decembrie 2013

Mă arunc în golul din stomac să prind fluturii

09

pe tine te

Mă arunc în golul din stomac
Să prind fluturii
Pentru a-i scoate la lumină
Să se îmbete de alb și hlamidă,
Inspir zborul polenului de aur
Și bat aripele lor albastre
În pieptul tău, în aer, în ape salmastre,
Mă arunc în golul din stomac
Să prind fluturii
Care au zburat prin tine
Și s-au zbatut în unele dimineți
Să nu se sinucidă în zațul de cafea,
Dacă aș putea ști dacă
Sunt de noapte sau sunt de lumină,
Mă arunc în golul din stomac
Să prind fluturii
Ascunși prin roșul florilor de maci
Când tu mă iubești și taci,
Atunci se aude zborul lor rotund
Cum învârte sângele-n corole
Și inimile ne bat în frunze,
Mă arunc în golul din stomac
Să prind fluturii
Prinși în plasa de siguranță
Atunci când eu sar în gol

Și în căprui, în albastru, în verzui
Atunci când eu sar în tine
Să redescopăr ce a fost cu mine,
Mă arunc în golul din stomac
Să prind fluturii
Uitați acolo ca prin minune
Din adolescențe, din amintire
Din timpuri prinse-n păr
Ca niște flori de nu-mă-uita
Desenate pe aripile lor desfăcute,
Mă arunc în golul din stomac
Să prind fluturii
Pentru a-i scoate la lumină
Să-i readuc la viața de înaintea
De a li se auzi foșnetul prin noi
Când eram la fel de frumoși, orbi și goi
Fără să știm cine suntem și ce-i cu noi.

Marți, 19 noiembrie 2013

Doi străini

11

pe tine te

Uneori simt că vin din copilăria ta,
Că am furat cireșe împreună
Că am crescut amândoi
Și la un moment dat
Ne-a despărțit istoria
Pentru a ne regăsi acum,
Doi străini, stând față-n față
Căutându-se unul pe altul
Într-o amintire ascunsă
Aproape pierdută în noi,
Doi străini păstrând în sânge
Prima cruce și primul sărut.

Prima întâlnire

M-am întâlnit cu tine
Ca și când m-aș fi întâlnit cu mine
Să mă cunosc mai bine,
Descoperirea sentimentelor noi
Ca la descoperirea lumii
Și a eurilor, a bățăilor
Din piept, ale inimii
Cu pantalonii evazați
Să încapă toată emoția
Primei întâlniri, fără anotimp
Ca o călătorie în timp,
Nu știam ce să fac cu mine
Nu știam să mă uit la tine,
Nu cred că ne-am atins,
Poate doar respirațiile noastre
Aburul lor ușor, diafan
Sărutându-se ca notele unui pian,
Călcam pe aer, pe cer
Norii erau pe pământ
Gândul meu la tine-n gând,
Totul era virgin
Aerul avea nimb
Noi păream niște sfinți
De prin icoane naive,
Cu ghiocei în dinți,

Primul vers dintr-o primă poezie
Care n-a fost altceva să fie,
Prima întâlnire învățată pe de rost
Fără să-mi aduc aminte tu cine ai fost.

Vineri, 22 noiembrie 2013

25 de bani

Era iarna aceea cu atât de multă nea
Că sufletele noastre adormeau prin ea,
Ne întâlneam cu oameni de zăpadă
La fiecare colț de stradă
Și ne întrebau, pe mine, pe tine
Pe nu mai știu cine
Cum se face, cum se întâmplă
Că iubim deopotrivă viscolul din tâmplă
Și asfințiturile înecându-se în omăt,
Ce e cu noi, cu dragostea noastră atât de hăt,
Singuri colindam liniștile orașului
Ne opream la porțile lui
Și-i alintam casele de la începuturi
Făcându-i poteci cu aburul din săruturi
Iar în seara aceea când nimeni nu mai putea
Dinăuntru, de zăpadă să mai iasă,
Doar dorul meu și fumul prin coșul de pe casă
Am luat în piept nămeții și negurile argintii
Să vin o clipă să te văd, să te aud târziu
Să-ți spun, să mă auzi cu zăpada până la brâu
Că indiferent de vremuri, de stihii
Noi doi ne vom iubi ca două poezii
Pe aceeași pagină a iernii, reverii,
Și până-n fața casei tale am făcut tranșee
Dar telefonul public avea cabina în troiene,

Te iubeam atât de atât, astfel încât n-aveai și nu aveam idee
Și nu știu cum era lună plină și fulgii îmi cădeau pe gene,
Și viața parcă dinadins stătea în fisă
De-aia nu venea tonul, că era ninsă,
Străbătusem sfârșitul lumii, acum era al meu
Mă jucasem cu el de-a magul și de-a Dumnezeu
Sărisem prin contururile inimilor de zăpadă ca un leu,
Dragoste, doar respirația aș fi vrut să ți-o aud
Să te știu că ascuți cum bate inima mea, surd
La capătul celălalt al firului, sub fereastra ta
Adulmecată de doi stejari îndrăgostiți de Steaua Polară,
Altfel se termina totul iremediabil și într-o doară
Sufletele noastre ar fi putut dintr-o clipă în alta să moară,
Sub fisa rece era blocată o altă fisă blestemată
Și de atunci, când te-am pierdut definitiv, fără să existe altă dată
Ea bate în mine, e când cap, când pajură
Și norocul, dintotdeauna mi-l arată.
Era iarna aceea, ningeă cu fulgi mari
Și cu fise de 25 de bani.

Miercuri, 30 octombrie 2013